

COLETTE RAYMAKERS GEEFT ZWAAR ZIEKE KINDEREN EN HUN FAMILIE EEN TIME-OUT

**”Soms vloeien er tranen,
maar we knuffelen en
feesten ook. Zo is het leven,
ook in Villa Rozerood”**

Eén jaar is respijthuis Villa Rozerood intussen open. Een primeur voor België en een droom die uitkwam voor Colette Raymakers, drijvende kracht achter dit initiatief.

Knus en warm. Zo voelt het als je de hall van Villa Rozerood binnenstapt. Het voormalige klooster in een groene buitenwijk van De Panne biedt onderdak aan een ‘respijthuis’: een combinatie van een ziekenhuis en een hotel. Het is een primeur voor ons land. Ja, er werken een kinderarts en verpleegkundigen, maar niks geen witte steriele gangen hier. Wel kleurige muren met guitige kindertekeningen, houten meubilair en gezellige hoekjes. We worden er rondgeleid door Colette Raymakers (54), die het concept bedacht heeft en er haar hart en ziel mee verbonden heeft. “Villa Rozerood heeft ruimte voor zeven families. Zwaar zieke kinderen kunnen hier op vakantie komen, alleen of samen met hun gezin. De kamers en badkamers zijn perfect aangepast. Bovendien werken we samen met een ziekenhuis in de buurt. Als een van de

kinderen plots achteruitgaat, kunnen we meteen actie ondernemen: de artsen kennen de voorgeschiedenis. Gezinnen met ernstig zieke kinderen hebben het vaak zwaar: een weekje hier is precies wat ze nodig hebben, om er daarna met nét dat beetje energie weer tegenaan te kunnen.”

Het hele gezin in de watten

Zes jaar geleden is het intussen, dat Colette aangegrepen werd door een tv-documentaire over een palliatieve eenheid voor kinderen in Berlijn. “Ik ben meteen begonnen met researchen en ontdekte dat zoiets bij ons niet bestond. Na een trip naar Berlijn heb ik ouderverenigingen en ziekenhuizen gepolst, maar de meeste ouders vertelden me niet echt nood te hebben aan zo’n palliatieve eenheid voor ongeneeslijk zieke kinderen, omdat in België de thuiszorg

goed ontwikkeld is. Wat zij wel misten, was iets waar zieke kinderen samen met hun familie kunnen ontspannen. En zo is het idee van Villa Rozerood gegroeid. Waarom de familie zo belangrijk is? Vaak gaat alle aandacht naar het zieke kind en komen broers en zussen in de schaduw te staan. Hier worden zij ook in de watten gelegd. Ze leggen contact met andere broers en zussen en wisselen ervaringen uit. Ouders kunnen dat dan weer doen met andere ouders. In het begin van de week eten de gezinnen elk aan een tafeltje apart, maar na een paar dagen wordt het meestal één grote gezellige tafel. Ouders komen hier tot rust. Even niet koken voor je gezin, even zelf kunnen genieten van een maaltijd omdat iemand van het team zich ontfermt over je zieke dochttertje of zoontje, even weer volop bezig zijn met de andere kinderen.” ▶

Colettes vertroetel-villa

Belangeloos, met hart en ziel

"Het allermooiste aan Villa Rozerood zijn voor mij de mensen die ik onderweg tegengekomen ben. Voor het geld heb ik gezorgd, door letterlijk te gaan bedelen bij serviceclubs zoals de Rotary en de Kiwanis Club. Dat doe ik trouwens nog steeds, ik ga overal voordrachten geven om sponsoring te vinden. Maar zonder mijn rechterhand Luc, zou er geen Villa Rozerood zijn. Verder zorg ik er elke dag voor dat iedereen zijn werk graag doet en dat de gasten zich thuis voelen. Maar dat kan ik niet zonder onze vaste verpleegkundigen en de groep vrijwilligers. Stuk voor stuk gedreven mensen die zich met hart en ziel inzetten. Sommigen zijn overdag brandweerman of kleuterleidster en komen 's avonds en in het weekend bij ons babysitten, in de keuken helpen of knutselnamiddagen en wandelingen organiseren... Zoals die moeder van een gehandicapt kindje: een moedige vrouw die nooit klaagt en na haar job onze rozentuin komt onderhouden. En ook heel bijzonder: modeontwerpster Kaat Tilley heeft hier de hall aangekleed, en een kinderkamer heel leuk ingericht met een wolkenessin. Ze is meter van het project, ze heeft zelf een zieke dochter gehad."

Beetje geluk teruggeven

"Mijn motor? Ik heb drie gezonde kinderen die ook nog eens goed studeren, en vind het erg dat niet iedereen dat geluk heeft. Ik heb ook de meevaller dat mijn man een hardwerkende gynaecoloog is, en dat ik niet hoeft te werken. Ik wilde iets doen met wat ik heb, iets teruggeven aan de maatschappij. Ik ben altijd een zorgend type geweest. Op de intensieve afdeling waar ik altijd gewerkt heb, heb ik veel ellende gezien, die vooral voortkwam uit wat ik 'therapeutische hardnekkigheid' noem. Ik heb mensen onnoemelijk zien afzien door allerlei pijnlijke, dure en nutteloze behandelingen om hen toch maar iets langer in leven te houden. Daar is mijn engagement begonnen. Toen ik na mijn huwelijk vrijwilliger werd, nu 25 jaar geleden, was het mijn

doel om de palliatieve zorg wat menselijker te maken. We waren toen echt pioniers. Net zoals nu met Villa Rozerood.

Er is nog veel te doen. Zo hopen we hier met een expertisecentrum te beginnen, om wetenschappelijke studies te doen. Ook willen we hier ooit kinderen in hun allerlaatste fase sereen kunnen opvangen."

Te veel verdriet om te vieren

"Hier wordt veel gelachen en veel gehuild, onder de gasten én onder het personeel. Zo

de gasten hier terugkrijgt, is niet in geld uit te drukken. Mensen vertellen me vaak hoe veilig en thuis ze zich hier voelen.

Met oudjaar was er een gezin te gast dat het moeilijk had. Hun zoontje had een zware spierziekte en het jaar ervoor hadden ze hun andere kindje verloren. Omdat ze te veel verdriet hadden, besloten ze vóór middernacht naar boven te gaan. We zijn vervolgens zachtjes op hun deur gaan kloppen en drukten hen op het hart dat ze welkom waren beneden bij de groep. Niet lang

"Thuis is er niet altijd tijd en aandacht voor de broers en zusjes van een ernstig ziek kind. In Villa Rozerood leggen we hen in de watten"

is het leven, ook in Villa Rozerood. En wie het even te kwaad heeft, mag dat tonen. Zo kregen we een tijdje geleden het trieste nieuws dat een kindje dat hier geweest was, overleden was. Eén van de vrijwilligers stond stilletjes te huilen in de keuken. Maar zoiets draag je juist beter met het hele team. Het is een moeilijk evenwicht, dat klopt. Je mag nooit wennen aan het leed, je moet betrokken blijven en erbij staan als er iets ergs gebeurt, maar je moet ook verder en de draad weer oppikken. Ik ben dankbaar dat ik dit mag doen. Verdienen doe ik er niet mee, maar wat je van

daarna kwamen ze naar beneden. Er zijn toen tranen gevloeid en er is geknuffeld, maar ook gevierd.

Villa Rozerood is heel democratisch, en we hebben een speciaal steunfonds voor wie het moeilijker heeft. Maar voor sommigen blijft het natuurlijk een zware inspanning, zeker als je een groot gezin hebt met ook nog eens een ziek kind. Wat ik dan ook heel speciaal vind, is als een arts het verblijf van een kindje betaalt. Twee keer was dat een vrouwelijke arts – toch opvallend! Zij zijn zelf moeder en voelen het allemaal net iets intenser aan, denk ik."

Met dank aan Oma Rozerood

Villa Rozerood is genoemd naar 'Oscar en Oma Rozerood' door Eric-Emmanuel Schmitt, een oorspronkelijk Frans boek over een ziek kind. Detail: de schrijver is ook peter van het project.

De Villa praktisch

• **Info.** Villa Rozerood, Fazantenlaan 28, 8660 De Panne, 058-42 20 24, 0473-44 88 84, info@villarozeroor.be, www.villarozeroor.be

- **Prijs.** Volwassenen en kinderen boven de 12 jaar betalen 40 euro per dag. Voor kinderen jonger dan 12 jaar betaal je 20 euro per dag. Voor het zieke kind is het verblijf gratis. Gezinnen die het financieel moeilijk hebben, kunnen een beroep doen op het steunfonds.
- **Onderwijs.** Kinderen kunnen in Villa Rozerood les krijgen. Het volstaat om dit bij reservering aan te vragen.
- **Financiële steun.** Giften aan Villa Rozerood zijn fiscaal aftrekbaar.

Interview: Sarina Wijnen. Foto's: Ann De Wulf.

